

**МІФ ЯК ОСНОВА ФОРМУВАННЯ АНТРОПОЛОГІЧНИХ ВИМІРІВ
ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

У статті досліджується міф як основа формування антропологічних вимірів творчої діяльності. Увага акцентується на дослідженні міфу, який має свою спрямованість, оскільки запропоновані ним одкровення спонукають людей до реалізації власних потенцій і можливостей. Зазначається, що творча активність уособлювалась в імпровізаціях під час обрядових подій, які формувались у процесі колективної практики міфологічного світогляду.

Ключові слова: міф, міфологія, творча діяльність, людська активність, обрядові події.

Виступаючи формою культури, міф завжди привертав до себе увагу дослідників. Міфологічні виміри існують у кожній культурі в підсвідомих основах людської душі. "...міф є формою культури і засобом людського буття та існування" [5, 104].

Феномен творчості теж завжди привертав до себе увагу як один із засобів людського існування, а також як "елемент, який визначає внутрішню сутність людської діяльності та її історичне призначення в проекції на "зовнішнє" та "внутрішнє" буття" [7, 5]. Однак слід зазначити, що перші ознаки творчої активності людини почали фіксуватися саме у міфі, який, за словами О.Лосева, "...є самим життям, речовою реальністю і тілесністю" [4, 13]. Визначення міфу як основи формування антропологічних вимірів творчої діяльності зумовлено актуальністю визначення культурологічними розвідками смислових основ буття людини та її творчої активності.

Метою даної статті є висвітлення різноманітних підходів та визначень міфу як основи формування антропологічних вимірів творчої діяльності. Подібна проблематика аналізується з огляду на специфіку визначення міфу у працях відомих російських та західних дослідників: М. Еліаде, Ф. Кессіді, К. Леві-Строса, Л. Леві-Брюля, О. Лосева, Б. Малиновського, Є. Мелетинського, О. Фрейденберг, Д. Угріновича, Є. Яковлева.

Відомий етнограф Б. Малиновський довів, що "міф – це важлива соціальна сила; він обґрунтовує устрій суспільства, його закон, його моральні цінності, підносить і фіксує вірування, надає престижу традиції, пропонує правила для практичного життя, необхідні людській цивілізації" [1, 168].

Починаючи з общино-родової формації, основною ідеологією якої була міфологія, міф поступово починає виступати у якості основи становлення антропологічних вимірів творчої діяльності, тому що "міф є самою реальністю, самим конкретним буттям" [4, 13]. Міф є найбільш яскравою дійсністю, в якій починає проявляти себе творча активність, одним з основних елементів якої є гра фантазії. В основі міфу, як і в основі творчої активності, – афективне коріння, яке завжди є вираженням відповідних життєвих потреб і прагнень.

Безпосередньо творча активність людини саме у міфі проявляє себе у прагненні наділити природу людськими образами. Це відбувається не завдяки розумовому пояснюванню, а свідчить про те що людина у ті часи не може мислити за межами своїх общино-родових відносин.

Для створення міфу людині менш за все потрібні інтелектуальні зусилля, тому що міфічна свідомість – це не інтелектуальна свідомість. Творчий образ є не раціональним носієм, а психологічним. На першому плані у міфі афективна свідомість, яка межує з магічними формами. Прояви творчої активності у магічній формі мають обрядовий характер, що залежить від того, що людині для здійснення магічного ритуалу необхідно мати безпосередній контакт з річчю.

Творча активність у міфі реалізувалась у самих обрядових діях, які певним чином відтворювали міфічні події і образи, були засобом переносу цих дій і образів в реальність. В обряді відбувалась реальна актуалізація міфу. Для людини у період общино-родової формації міфічний образ завжди знаходиться в площині нескінченної складності і суперечності реального переживання, яке є завжди міфічним. Кожний міфічний образ включає в себе ідеальне і матеріальне, тобто матеріальну, тілесну, зокрема людську образність.

Як зазначає О. Лосев у праці "Діалектика міфу", важливою особливістю первісного міфу є те, що міф виступає як нерозривна єдність суб'єктивного і об'єктивного. Особливість міфологічної свідомості полягає у тому, що міфічні образи сприймалися як реальність. В. Вундт підтримував думку О.Лосева і також наголошував, що міфічні образи сприймалися первісними людьми як

реальність. "Подібно тому, – писав В.Вундт, – як маска, надіта на будь-кого, є для первісної людини в дійсності демоном, або твариною, яку вона позначає, а не просто зображенням... – подібно цьому і поява душі уві сні (тобто поява уві сні образу іншої людини) є для неї безпосереднім переживанням, яке приймається без будь-якої рефлексії" [6, 76].

Для міфічного суб'єкта міф – це справжнє життя зі всіма своїми реальними переживаннями і особистісною зацікавленістю. Міф, який не є ідеєю, і не є поняттям, а є самим життям, можна лише життєво відчувати. Міф є життєво створюючою дійсністю, тобто обрядовою і ігровою. "Міф – речова реальність і тілесна, до тваринності тілесна дійсність", у грі тілесність відтворює і переживає [3, 27]. Творча активність у період общино-родової формації знаходить своє втілення у обрядових подіях, "у вигляді імпровізацій конкретно-чуттєвих за формою втілення, але таких що не виходили за межі знакових зразків, смисл та значення яких були напрацьовані колективною практикою міфологічного бачення облаштування Світу" [7, 5].

Міф – практичний, але сфера практичного матеріального буття первісних людей була досить обмеженою. Як наслідок – була обмежена і їх емпірична свідомість, яка відображала причинно-наслідкові зв'язки в світі. В житті первісних людей постійно перебували фактори природного і соціального порядку, які вони не могли пояснити. Відношення первісних людей до цих таємничих факторів характеризується таким почуттям, як страх, яке є домінуючим у свідомості первісної людини. Але це не свідчить про те, що цим почуттям вичерпується відношення первісної людини до незрозумілих об'єктів. В архаїчній і примітивній формі ілюзорної свідомості, тобто магії, існує не тільки віра в існування надприродних зв'язків між предметами, а й ілюзорна впевненість у тому, що людина за допомогою магійного обряду може досягти відповідної практичної мети, підкорити ті чи інші об'єкти. Але подібне "перетворення" світу в умовах общино-родової формації носить лише фантастичний ілюзорний характер і реалізується лише у свідомості первісної людини. У цьому аспекті спроби пояснити виникнення світу пов'язані з формуванням фантастичних образів тотемних предків, які одночасно є деміургами (тобто творцями) світу і культурними героями, які підкорюють стихії природи, вчать людей засобам добування вогню, виготовленню знарядь праці. Як зазначає Е. Мелетинський у праці "Поетика міфу", функцією першопредка-деміурга-культурного героя було "створення людини", "встановлення правил поведінки людей", режиму рік, клімату тощо [6, 81]. Отже, у міфі відбувається становлення порядку як в природному, так і в соціальному середовищі. Але у міфі ця розповідь відбувається не за допомогою абстрактних роздумів, а у формі чуттєво-конкретних уявлень.

Міф завжди є багатим на емоції і реальні життєві переживання. Міф є психологічним, емоційним, афективним. Міфічна свідомість є безпосередньою і зрозумілою. Міф є "синтетично життєвим і складається з живих особистостей, доля яких освітлена емоційно і інтимно відчувається". Кожна людина, беручи участь у обряді чи ритуалі, сприймає цей процес виключно інтимно [3, 28].

Міфічна свідомість у добу первісності включала в себе і фантастичні, і ілюзорні вірування, художні образи і уявлення. Д. Угрінович у праці "Мистецтво і релігія" довів, що у первісній общині існували специфічно-художні види діяльності, але вони виступали як аспекти одного обрядового дійства.

Творча активність у міфі носить ірраціональний характер, і не базується ні на якому науковому досвіді, тому що людина з міфічною свідомістю, замислюючись над якимись цікавими, незвичними явищами, скоріше дає не їх наслідкове пояснення, а сприймає ці явища на емоційному рівні.

Міфологічні структури створюють ілюзорне, фантастичне відображення об'єктивних зв'язків, які притаманні навколишньому середовищу. Міф відображає деякі реальні протилежності, але людина в силу притаманної їй творчої активності долає ці протилежності у своїй свідомості за допомогою фантастичних образів.

Міф є реальним і об'єктивним, "міфічна свідомість оперує лише з реальними об'єктами, з максимально конкретними... явищами" [3, 36]. Але в міфічній предметності є наявність різних ступенів реальності, тобто у міфічному світі є багато явищ, пов'язаних з вигаданими фактами щодо дії смерті і воскресіння людей і богів. Всі ці вигадані факти є фактами різної напруги буття, тобто фактами різних ступенів реальності, що є і грою різних ступенів реальності самого буття. "Творення міфу не належить якомусь одному часові, – стверджує О.Потебня. – Міф полягає у перенесенні індивідуальних рис образу, що має пояснити явище, або низку явищ у саме явище" [1, 175]. Еволюція міфів свідчить про піднесення людської думки.

Кожен міф, якщо він не показує на автора, є завжди певним суб'єктом. Міф розглядається як жива і діюча особистість, тому що дана особистість не персоніфікована.

Міф – це факт, а факт як абсолютне буття ні з чим не пов'язаний, відокремлюється як факт і як факт функціонує. Міф є фактичною реальністю, не функцією, ал результатом, річчю, не можливістю, а дійсністю, "утворюючою і існуючою" [3, 39].

Міф є більш чуттєвим буттям, тому що людина у період общино-родової формації, спілкуючись з природою, сприймає світ виключно чуттєво, завдяки відповідній міфічній інтуїції, яка сприяє появі цілої гамми міфічних настроїв. Міф характеризує людину як чуттєву тілесність. Міф є життєвим відношенням до світу, тому що життя як процес є не стабільно-конкретним, а спонтанно-інтуїтивним, тому і міф, як життєве відношення, є спонтанно-інтуїтивним, тому перші спроби людської творчості у період общино-родової формації мають спонтанно-інтуїтивний характер. Для міфічної свідомості все є явленим, тобто видовищним, людина чуттєво відчуває свою належність до видовищних подій.

Первісне мислення є мисленням образним, за цією образністю – певне міфологічне сприйняття світу, а тому ансамбль однакових за змістом образів може бути випадковим за втіленням цих образів у процесі ритуального танцю чи відповідного обряду. Це пояснюється тим, що, імпровізуючи під час відповідних ритуалів або обрядів, кожен учасник привносить окремі власні елементи, хоча і діє в рамках ритуалу. Міф має свою спрямованість, оскільки запропоновані ним одкровення спонукають людей до відповідних дій, до реалізації власних потенцій і певних можливостей.

"Міф є ні схемою, ні алегорією, а символом" [3, 44], – зазначає О. Лосев. І вже як символ міф включає в себе алегоричні і життєво-символічні пласти. Потрібно зазначити, що алегорія є формою вираження, а "вираження є завжди синтезом внутрішнього і зовнішнього" [3, 45].

Творча активність була вираженням відповідних почуттів, емоцій, відгуком на окремі зовнішні події, відображалась у вигляді конкретно-чуттєвих за формою втілення імпровізацій. В аспекті відображення почуттів і емоцій творча активність передбачувала активне перевтілення внутрішнього у зовнішнє, тобто почуття повинні відображати відповідні обрядові події, наприклад, ритуальний танок.

Слід зазначити, що міф не є продуктом індивідуальної фантазії, він продукт колективної свідомості первісної общини. Реалізуючи свої надії в обрядовому дійстві члени первісної общини колективно створювали міф, тобто бажане видавалося за дійсне, тому первісний міф скоріше не вигадувався, а "витанцьовувався". Тому творча активність більш за все проявлялась в імпровізаціях, які відбувались під час обрядових подій або певних ритуалів, які формувались у процесі колективної практики міфологічного світогляду. В міфічній дійсності кожен учасник імпровізує в рамках колективного, обрядово-ігрового за своєю природою творча діяльність стає адекватною до потреб общинного життя і стратегією його самоствердження. Реалізуючись у певних ритуалах, міф відтворює зразки соціальної поведінки, а також сприяє психологічному єднанню людей у колективних діях.

О. Фрейденберг у праці "Міф і література стародавності" зазначає, що міфічне коріння у самому прояві творчої активності. Те, що міф виступає основою становлення антропологічних вимірів творчої діяльності, підкреслює М. Еліаде. Дослідник наголошує, що головною функцією міфу є формування "моделей-взірців" людської поведінки, які формуються у момент актуалізації творчих потенцій. "Людина потребує міфів (психологічна потреба) як спрощених формул або парадигм дійсності", тому що вони дозволяють психіці знайти значно легший шлях до взаємодії з середовищем [1, 175].

Міф припускає створення моделі, "відповідно до якої можна розсудити домагання різних претендентів" (...) "Міф створює іманентну модель, згідно з якою ошуканці мають бути засуджені, їх претензії належно оцінені, завдяки чому визначається справжність ідеї" [1, 175].

Як наголошує О. Лосев, міф є ідеальним, тому що він розповідає про богів і демонів. Але він є і матеріальним, тому що усі боги і демони, і герої є матеріальними. В період рефлексії над міфом останній виступає як алегорія, як результат переносного значення.

Міф є символічним, тому що він є контекстуальним і не може мати однозначних визначень, але з розвитком первісного суспільства, зокрема з ускладненням родоплемінних відносин, з удосконаленням матеріальної практики починає відбуватись еволюція міфологічної свідомості.

Д. Угрінович у праці "Мистецтво і релігія" акцентує увагу на висловлюванні О. Лосева про те, що в аспекті еволюції міфологічної свідомості міф перестає бути нерозривною єдністю суб'єктивного і об'єктивного, а також зазначає, що "в більш пізніх міфологічних системах формуються образи духів, а потім і богів, кожний з котрих виступає у якості чуттєвого символічного втілення відповідних природних стихій" [6, 87]. При цьому, як показали дослідження Ф. Кессіді, Д. Угріновича, В. Вундта, еволюція міфологічних образів багато в чому залежить від фантастичного уособлення первісною людиною стихій і явищ природи до уособлення відповідних сторін соціального життя. В своїх уявленнях первісна людина починає наділяти фантастичних істот (богів) нечуваною творчою силою. Бог в уявленні людей це не лише фантастична істота, яка має здатність перетворювати світ, а й символ відповідних соціальних явищ. Чуттєвий міфічний образ стає символічним представником відповідних природних або соціальних об'єктів і явищ.

О. Лосев показав, що "художня символізація богів розвивається у напрямі від терморфних і зооморфних образів, які були співвідносні більш ранньому етапу розвитку суспільства і відображали страх людей перед природними стихіями, до антропоморфних образів, які відображали відносини між людьми на більш пізніх етапах первісного суспільства" [6, 88]. Подальша еволюція включає в себе перехід від символу до метафори, що є ознакою перевтілення міфології в ті чи інші види художньої творчості. Іншим напрямком еволюції первісного міфу є ускладнення первісних міфічних образів, які мали синкретичний характер. Внаслідок актуалізації творчої активності предки-деміурги перетворюються в духів, а потім в богів, які утворюють світ і керують ним, а культурні герої уособлюються і починають протистояти богам (образ Прометея).

При цьому творчий акт спочатку розуміється як матеріальний процес перевтілення одного об'єкта в інший. В більш пізніх міфах, у яких віддзеркалюються умови життя народів, які відійшли від охоти до ремесла, виникнення речей є результатом творчої діяльності істот-деміургів, які створюють людей із глини. Лише на порівняно пізньому етапі розвитку міфологічної свідомості виникає акт творення за допомогою думки і слова. Так, в єгипетській міфології бог Птах створює світ "серцем" лише називаючи предмети.

Однак слід наголосити, що є й інша тенденція розвитку первісної міфології. Міф, який є самим життям, сприяє найбільш яскравому прояву творчості власних культурних героїв. Культурні герої відокремлюються від образів богів-деміургів, вони навчають людей культурі і ремеслам, укладають звичаї і обряди (наприклад Геракл, Прометей та інші). Між міфологією і різноманітними фольклорними жанрами є відповідна межа, міф завжди залишається міфом поки існує відчуття реальності дійсності. Однак не можна не зазначити, що в контексті становлення антропологічних вимірів творчої діяльності розвиток однієї з міфологічних традицій поступово привів до здолання особливостей міфологічної свідомості у власному змісті і виникнення різноманітних жанрів народної художньої творчості, тобто фольклору.

Отже, варто зазначити, що міф, виступаючи основою становлення антропологічних вимірів творчої діяльності, є найбільш прадавньою системою цінностей. В цінностях міфу чуттєве і раціональне взаємопов'язане. "Міф, олюднюючи і персоніфікуючи явища навколишнього світу зводить їх до людських уявлень" [5, 64]. Це дає можливість проявитись конкретно-чуттєвій орієнтації людини як одному з самих простих засобів впорядкування творчої діяльності. За часів общино-родової формації у первісному мисленні міфологія виступає як форма розрізнення, у якій ще немає протиставлення ідеї і матерії, людина є чуттєвою і всі явища сприймає лише чуттєво, тому "кожен живий представник родової общини, ... є не що інше, як міф" [4, 411].

Усі ці характеристики свідчать про те, що міф, в період общино-родової формації виступає основою становлення антропологічних вимірів творчої діяльності. Також слід зазначити, що міф є проекцією людського існування, інтерпретацією специфіки людського відчуття. Саме міф "робить людину тим, чим вона є зараз" [1, 159], – зазначає один із найавторитетніших дослідників міфу М. Еліаде, для якого міф – це дійсна, реальна, сакральна, значуща подія.

Література

1. Гатальська С. М. Філософія культури: [підручник для вищих навчальних закладів] / С. М. Гатальська. – К.: Либідь, 2005. – 328 с.
2. Кессиди Ф. Х. От мифа к логосу: Становление античной философии / Ф. Х. Кессиди. – СПб.: Алетейя, 2003. – 360 с.
3. Лосев А. Ф. Диалектика мифа / А. Ф. Лосев // Философия. Мифология. Культура. – М.: Политиздат, 1991. – С. 21–186.
4. Лосев А. Ф. Философия. Мифология. Культура / А. Ф. Лосев. – М.: Политиздат, 1991. – 525 с.
5. Культурология: учебное пособие / [сост. и отвеств. ред. А.А. Радугин]. – М.: Центр, 2001. – 304 с.
6. Угринович Д. М. Искусство и религия / Д. М. Угринович. – М.: Издательство политической литературы, 1982. – 283 с.
7. Уланова С. І. Творча діяльність як смисложиттєва форма людської активності: європейська модель / С. І. Уланова // Культура і Сучасність. – 2010. – №1. – С. 5–9.
8. Фрейденберг О. М. Миф и литература древности / О. М. Фрейденберг. – М.: Восточная литература РАН, 1998. – 800 с.
9. Элиаде М. Аспекты мифа / М. Элиаде. – М.: Академический проект, 2000. – 222 с.
10. Bohm D. On creativity / D. Bohm. – Taylor & Francis, 1998. – 267 p.
11. Krausz Michael. The idea of creativity (Philosophy of history and culture) / Michael Krausz. – Netherlands Brill, 2009. – 348 p.

References

1. Gatal'ska S. M. *Filosofiya kultury: [pidruchnyk dlya vyshchyyh navchalnyh zakladiv]* / S. M. Gatal'ska. – K.: Lybid, 2005. – 328 s.
2. Kessidi F. X. *Ot mifa k logosu: Stanovlenie antichnoy filosofii* / F. H. Kessidi. – SPb.: Aletya, 2003. – 360 s.
3. Losev A. F. *Dialektika mifa* / A. F. Losev // *Filosofiya. Mifologiya. Kultura*. – M.: Politizdat, 1991. – S. 21–186.
4. Losev A. F. *Filosofiya. Mifologiya. Kultura* / A. F. Losev. – M.: Politizdat, 1991. – 525 s.
5. *Kulturologiya: uchebnoe posobie / [sost. i otvestv. red. A.A. Radugin]*. – M.: Tsentr, 2001. – 304 s.
6. Ugrinovich D. M. *Iskusstvo i religiya* / D. M. Ugrinovich. – M.: Izdatel'stvo politicheskoy literatury, 1982. – 283 s.
7. Ulanova S. I. *Tvorcha diyalnist yak smyslozhytteva forma lyudskoi aktyvnosti: evropeyska model* / S. I. Ulanova // *Kultura i Suchasnist*. – 2010. – № 1. – S. 5–9.
8. Freydenberg O. M. *Mif i literatura drevnosti* / O. M. Freydenberg. – M.: Vostochnaya literatura RAN, 1998. – 800 s.
9. Eliade M. *Aspekty mifa* / M. Eliade. – M.: Akademicheskii proekt, 2000. – 222 s.
10. Bohm D. *On creativity* / D. Bohm. – Taylor & Francis, 1998. – 267 p.
11. Krausz Michael. *The idea of creativity (Philosophy of history and culture)* / Michael Krausz. – Netherlands Brill, 2009. – 348 p.

Чумаченко Е. П. Миф как основа формирования антропологических измерений творческой деятельности

В статье исследуется миф как основа формирования антропологических измерений творческой деятельности. Внимание акцентируется на исследовании мифа, который имеет свою направленность, поскольку предложенные им откровения побуждают людей к реализации собственных потенций и возможностей. Определяется, что творческая активность олицетворялась в импровизациях в ходе обрядовых действий, которые сформировались в процессе коллективной практики мифологического мировоззрения.

Ключевые слова: миф, мифология, творческая деятельность, человеческая активность, обрядовые действия.

Chumachenko E. Myth as a Basis of anthropological measurements creativity

The paper approaches the definition of myth as a basis of formation of anthropological measurements of creativity. The author examines the myth that has its focus. Myth encourages people to realize their potentials and capabilities. The author defines that creative activity is shown in the improvisations that we see in the ceremonies. These ceremonies are formed in the process of collective practice of mythological world.

Creativity is expedient activity of the person on creation new and transformation existing, and also genetic, inherit the person requirement of art representation of the surrounding reality. Creativity as the form of self-expression is a fundamental category of development of the person. Each historical period shows its understanding of creativity and a role of the artist in creative process. Creativity becomes an appropriate indicator which can be defined as the relation of the person to surrounding world was in the concrete historical period. The understanding of the person-artist was also changed with changes in understanding of creativity.

Myth is a form of culture. Many researchers have studied myth in the works. Myths exist in each culture. Myth is the life, the way of human existence. Many researchers have also paid much attention to the study of the phenomenon of creativity. Creativity is element that defines the inner essence of human activity. The first signs of creative activity we are seeing in a myth. Myth is an important social force. The myth is a fact. Myth describes a person as a sensual person. Myth is the attitude to the world.

Antinomy of consciousnesses and entity are synthesised in creativity. To create, it is necessary to spend consciousness in the whole or its some parts, but to stay in the field of consciousness for creativity insufficiently, it is necessary that this consciousness to pass in entity and to be reflected in it.

The absolute mythology is creationism or theory of the creativity. From the beginning of Antiquity by times of the Renaissance the myth is a basis of formation of anthropological measurements of creative activity.

Creativity is collective activity in primitiveness and Antiquity because of creative activity was actualized by a prevailing method in a context of collective actions that are rituals and ceremonies. The person takes partnership in collective actions but he does not understand itself as the individual creator in any case.

The myth is life, the brightest and the most reality which is far from fiction and imagination. Affective root is at the basis of a myth. It always is an expression of corresponding human needs and aspirations. The myth first of all was realised in the most ceremonial actions which a certain rank recreated mythical events and images, by means of carrying over of these actions and images in a reality. It is shown that creative activity in formation communities-patrimonial mainly finds the embodiment in ceremonial events, in the form of improvisations which are concrete-sensitive under the embodiment form. But these improvisations do not leave for between the sign samples which value has been turned out by collective practice. It allows characterising initial person as a sensitive corporality which perceives the world exclusively sensually, thanks to corresponding mythical intuition.

With development of slave-owning in the ritual-game formula of creative activity there are corresponding elements of a reflexion in the form of author's attempts to separate some certain attributive characteristics of creativity.

Divine creativity occupies the higher position because it creates supreme values, human activity depends from divine. Any activity is inheritance of divine creativity, not by the way of constructive activity, but by contemplation of its essence. Creative activity is the moment of transitivity of a divine emanation in the certain material form. Creativity is not only divine quality, but also the form of display of natural property of a matter, because Space – is creativity. Sensual-material space starts to be understood as making out its own corporal forces.

Creativity is the form of display of natural property of things. Natural property of things as display creative activity, is displayed in because, the slave in a slaveholding formation is not the person, but is a live thing (a physical body) which was self-mobile though the slaveholder directed this self-movement.

On the basis of certain forms, i.e. functional characteristics which display features of outlook which is inherent for the given time are defined as functional distribution activity on the creative and not creative depended from ideal and material signs of human existence, and in compliance with it characterised the person as a material and space corporality.

On the basis of examining of concept which considered that can be engaged in creativity only freely born persons, (i.e. creativity is the extracted property which gives physical, and to intellectual forces freely born person's ability to the intellectual entertainments, which necessary for participation in public life). All these forms characterise creativity as a collective activity, and from the beginning of Antiquity by times of the Renaissance the myth is a basis of formation of anthropological measurements of creative activity.

Key words: myth, mythology, creative activity, human activity, ritual actions.